



Lief je kind

een ontdekkingsreis naar de wereld van gevoelens

Geertje van Rossum
Bureau JIP

Lief je kind

een ontdekkingsreis naar de wereld van gevoelens

Lief je kind

Je wil niet liever; je kind je liefde laten zien. Soms is dat moeilijk. Dan begrijpen jullie elkaar niet, of er gebeurt iets, waardoor je geraakt wordt, of je bent druk met iets anders bezig.

In dit boek gaan we met jou op ontdekkingsreis naar het hart van je kind. Je zult zien, dat het helemaal niet zo moeilijk is. Je bent tenslotte zelf jong geweest, en je maakt nog steeds van alles mee. Je ervaart dezelfde gevoelens als je kind, en soms ook nog op hetzelfde moment.

Ga eens kijken, wat er eigenlijk aan de hand is, als je kind een gedrag laat zien, dat je niet wil.



Je hebt net je mooie vloer gedweild. Het ziet er weer keurig uit. Je hebt een voldaan en tevreden gevoel. Dat duurt echter niet lang. Er komt iemand binnen en laat vieze sporen achter. Wat een ellendig gevoel kan dit geven. Misschien ben je wel heel boos.

Zoiets zou je kind kunnen voelen als hij een prachtige toren gebouwd heeft en zijn kleine broertje gooit deze om.
Of: Zijn vriendje maakt een lego-bouwwerkje kapot.
Wat kan hij zich dan afschuwelijk voelen, zeg.



Je vriendin is jarig. Dat is zo'n vrouw die alles kan. Alle taarten heeft ze zelf gebakken, en ze zijn nog lekker ook. Alles staat netjes klaar: de suikerklontjes op tafel, de melk in kannetjes, de taartvorkjes en lepeltjes gepoetst. De ramen zijn gezeemd, de tuin is onkruidvrij. Haar kinderen die binnenkomen, geven netjes een hand. Pfffff, wat kun je je dan dom en onhandig voelen. Het helpt dan niet als je partner erna zegt, dat jij weer andere kwaliteiten hebt, dat jij zo gezellig en sociaal bent. Je voelt je gewoon even de mindere.

Zo zou je dochter zich kunnen voelen, als ze een zeven voor haar toets heeft, en haar vriendinnetje een negen. Ze voelt zich dan dom, en teleurgesteld. Het nare gevoel wordt niet minder als je haar zegt dat ze zo goed in tekenen is. Ze heeft even de erkenning nodig, en dan leert ze erna vanzelf wel relativeren.



Je zit in de trein. Je rijdt langs prachtige bergen, geweldige meren. Er springt een hertje weg, je ziet een man en een vrouw aan het werk. En zie je daar een roofvogel?

Ondertussen ligt op je schoot een studieboek. Het lukt je niet tijdens deze mooie reis je aandacht te studeren. Je wordt afgeleid.

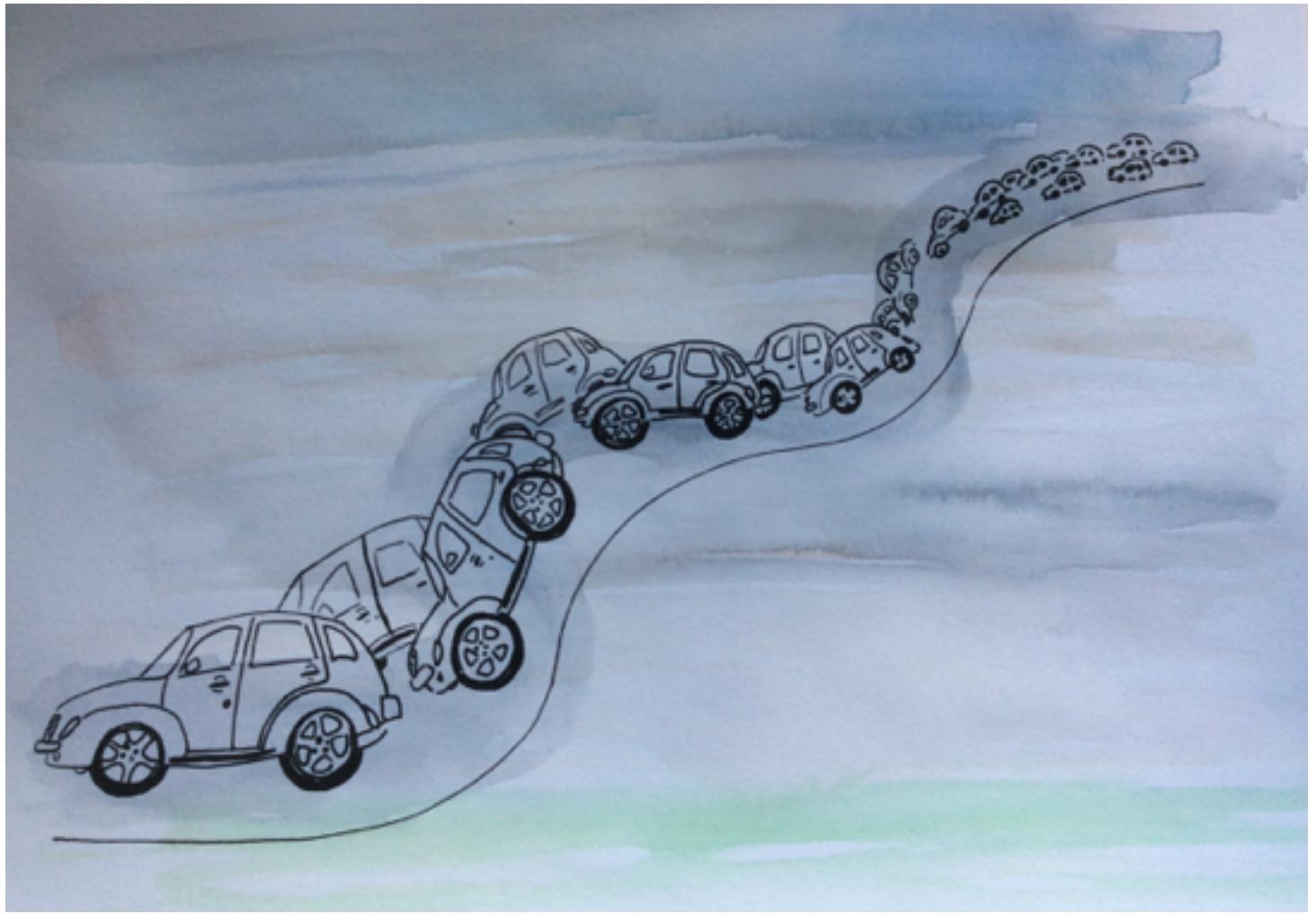
Je kind moet zich aankleden. Ha gaat zometeen naar school. Daar ziet hij een stripboek liggen. Hij leest er even in. Zijn oog valt op een gat in zijn sok. Hij gaat eraan trekken. Zijn tanden moeten gepoetst. De spetters die dan ontstaan, zorgen voor een grappig schilderij op de spiegel. Hij gaat gekke bekken trekken tegen zijn evenbeeld. Zo komt het hele ochtendlandschap aan zijn aandacht voorbij. Hoe moeilijk is het dan te focussen op het aankleden, als je zoveel interessante dingen ziet.



Je bent tijdens een rondleiding in de grotten de gids kwijtgeraakt. Het is er donker, het ruikt muf. Je raakt een beetje in paniek. Je kan niet meer thuisbrengen wat je ziet. Je bent de grip kwijt. Met je hoofd weet je wel dat het goed komt. Dat neemt niet weg dat je een onbestemd bangig gevoel hebt.

Als je kind op bed ligt in het donker, voelt hij zich soms óók bang. Het gordijn lijkt een inbreker, de stoel met de kleren erop, beweegt echt! Onder zijn bed ligt een spook.

Je kunt dan als ouders zeggen dat hij niet bang hoeft te zijn, maar hij is het wel!



Als je een bepaalde auto gekocht hebt, dan lijkt het wel of heel veel van deze auto's op de Nederlandse wegen rijden. Je komt ze steeds tegen.
Als je zwanger bent, dan lijkt het wel of de hele wereld zwanger is.

Soms kan je je zo zorgen maken over je kind, dat je alleen dingen ziet die niet goed gaan. Je ziet dan steeds de dingen die niet kloppen. Dan ligt daar je focus.



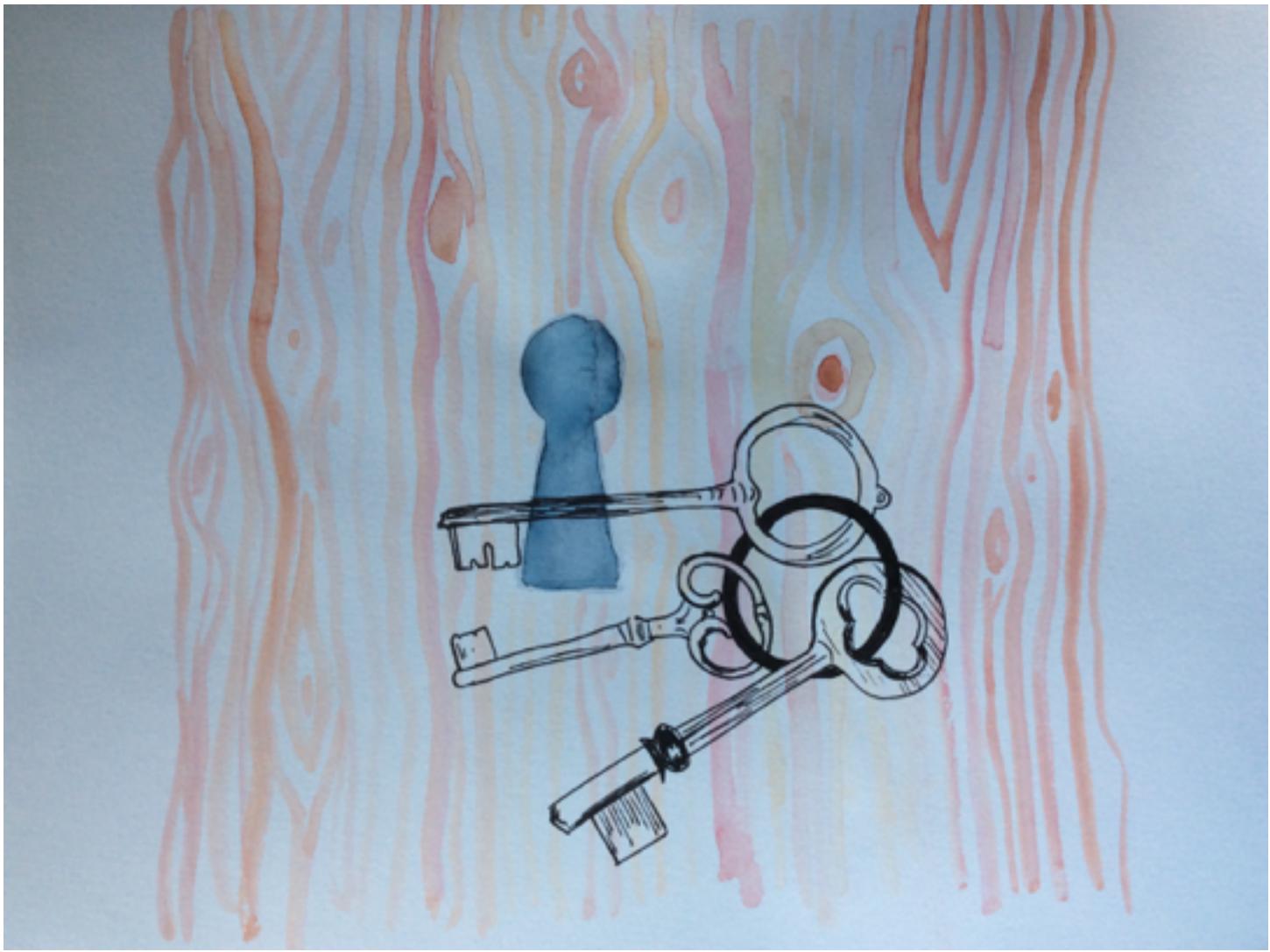
Als je niet kan slapen, worden alle geluiden harder, zo lijkt het wel. De wekker maakt onuitstaanbare tikken, de trap kraakt als een malle, en je partner snurkt met een geluid als een orkaan.

Zo kan je kind het ervaren als hij in de klas zit, en het lukt niet zo goed. Als een stoel verschoven wordt, dan maakt dat een vreselijk lawaai. Als een kind kucht, is dat oorverdovend. Als de juf fluistert, is het alsof ze gilt. Zo kunnen de geluiden keihard binnenkomen, juist als het allemaal niet zo lekker gaat.



Je hebt een vakantie geboekt. Naar Ibiza. Je verheugt je erop. Op het moment dat je wil gaan vertrekken, hoor je bij de balie, dat de reis niet doorgaat. Boven Ibiza zijn hevige stormen, en die kunnen wel een week duren. Het is onverantwoord er naar toe te gaan. Er is wel een alternatief. De vliegmaatschappij biedt je een vlucht naar Moskou aan. Daar heb je geen zin in, je hebt je zo ingesteld naar dat warme en gezellige Ibiza te gaan. Je hebt gewoon even geen begrip voor de situatie. Je bent BOOS.

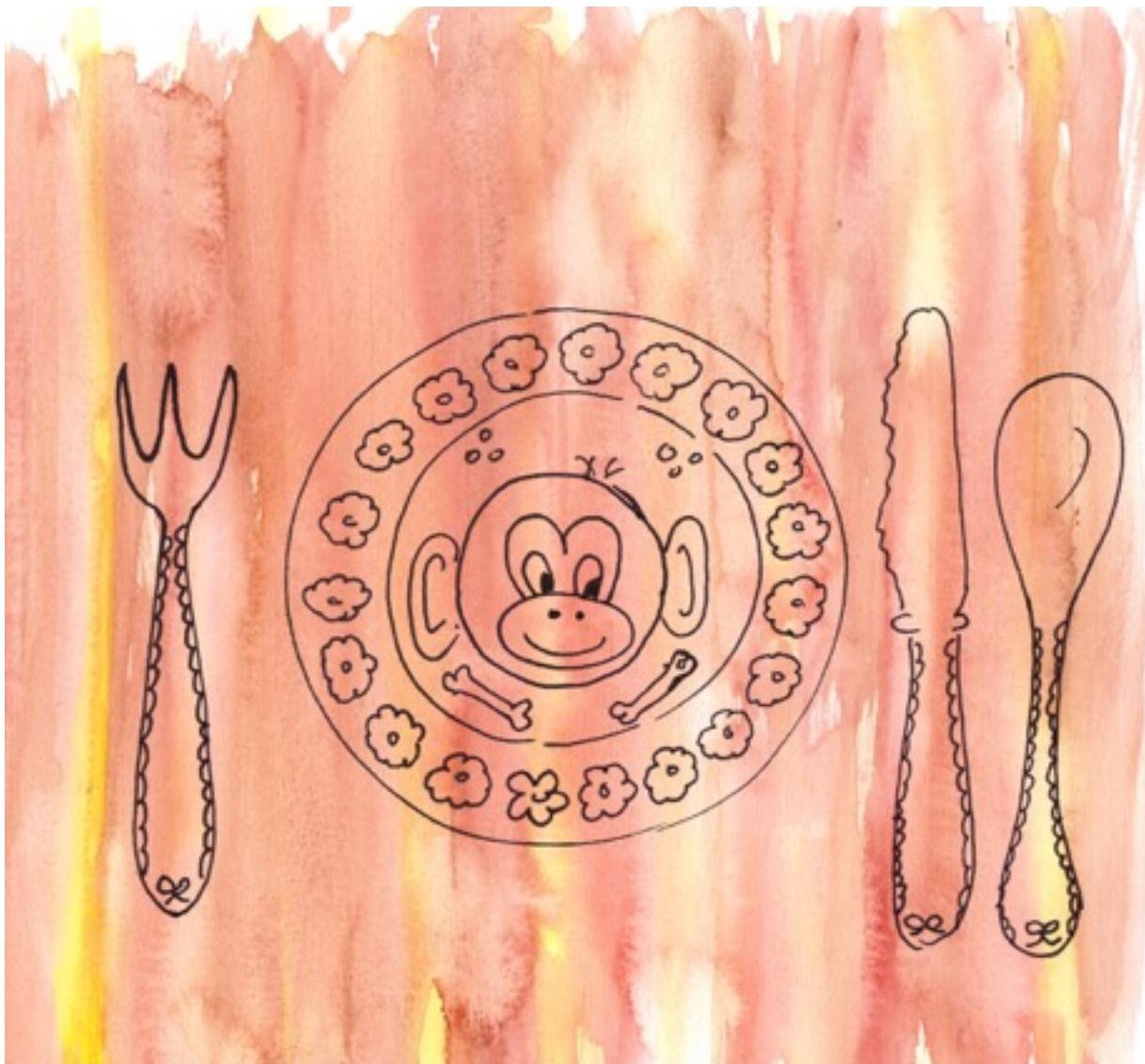
Het lijkt veel kleiner, maar kinderen kunnen het net zo voelen: Je hebt je erop verheugd naar Ome Adriaan in Amsterdam te gaan, die leuke oom, die zoveel grapjes maakt. Je ouders hebben het ook beloofd! Maar omdat



hij ziek is, gaan jullie naar opa en oma in Vlissingen. Dat is dus BALEN! Elk alternatief is stom!

Je bent voor de zoveelste keer je sleutels kwijt. Je partner vertelt je fijntjes, dat je ze gewoon op moet hangen op het sleutelrekje. Dat weet je ook wel, maar je vergeet elke keer weer. Je hebt ze gedachteloos op het aanrecht gelegd, of in het raamkozijn, of je hebt ze in je jaszak gedaan.

Zo heeft je kind zijn jas op de grond gegooid, zijn schoenen uitgeschopt, zodra hij thuis kwam. Hij heeft er helemaal geen erg in. Zeg je er wat van? Dan weet hij vast wel weer dat zijn jas aan de kapstok en zijn schoenen eronder horen.



Je bent in Kenia. Je gaat eten bij één of andere chief. Je krijgt iets voorgeschoteld, en je weet niet goed wat het is. Je hoort iets over een rat, je hebt wel eens wat gelezen over het eten van een apenkopje, en in sommige culturen eten ze koeienoog.

Je krijgt het bijna niet door je keel, je kokhalst, en je hebt een paar zeer akelige ogenblikken. Het helpt niet als de chief je vertelt dat het echt een delicatessen is.

Je kind moet iets eten. Ze heeft er zelf hele ideeën bij. Ze weigert, kokhalst. Het is een verschrikking voor haar. Het helpt niet als jullie vertellen dat het echt heel lekker is.

Herken je dat?



Je moet iets ingewikkelds doen, en je gaat van alles proberen om maar niet aan die moeilijke klus te beginnen. Je gaat brieven schrijven, de afwas doen, de hond uitlaten, planten water geven, de bezem erdoor halen, thee drinken, veel koekjes eten...

Zo kan je kind het heel lastig vinden om met de rekentaak te beginnen. Hij gaat naar de wc, zijn potlood slijpen, in z'n laatje rommelen, water drinken, om zich heen kijken. Zo ziet hij er tegen op, om met z'n taak te beginnen; als een berg!



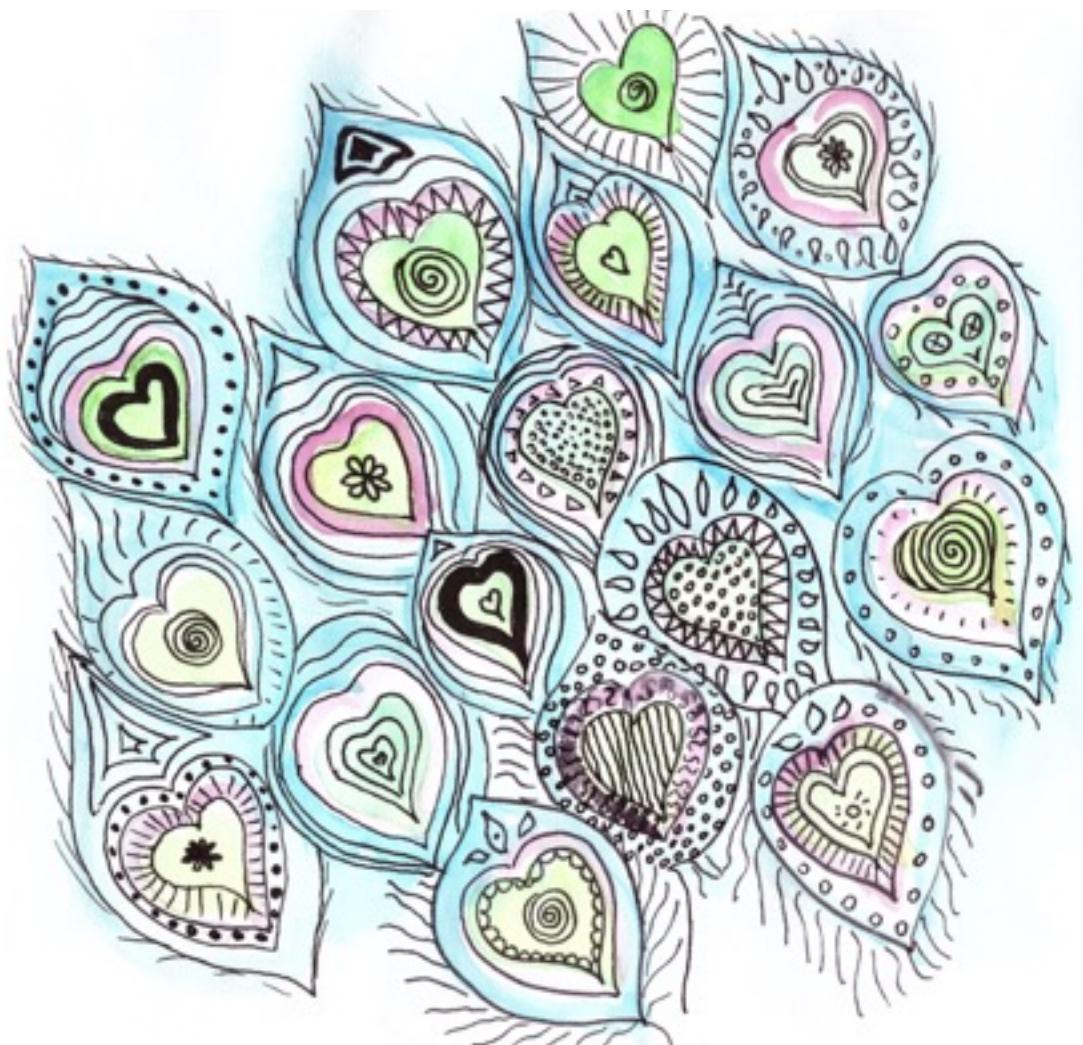
Voor het eerst in New York, en verdwaald. Geen telefoon, geen idee, waar je bent, je weet niet waar het postkantoor is, je bent vergeten bij welke winkel je afgesproken hebt. De straten lijken op elkaar. Wat voel je je dan ontheemd, hè?

Je kind komt na de vakantie in een nieuw klaslokaal, een andere juf, andere regels, een vreemde geur. Hoe gaat het, als je naar de wc moet? Wat gebeurt er als je je werk niet afhebt? En betekent dit gezicht van de meester, dat hij boos is? Is dit een grapje?
Waar liggen de schriften?
Wat kunnen die onzekerheden ervoor zorgen dat je kind zich onveilig voelt.



Je loopt op een grindpad. Er verdwijnt, je begrijpt niet hoe dat gebeurt, een steentje in je schoen. Dat loopt akelig. Je maakt deel uit van een groep, je moet dus snel doorlopen. En die steen gaat steeds meer last geven. Hij wordt steeds venijniger. Op een gegeven moment kan je de steen echt niet meer negeren, en MOET hij eruit.

In de trui van je kind zit een labeltje, tenminste: er zat een labeltje. Je hebt 'm eruit geknipt. Er zit nog een klein stukje. Je kind kan daar echt niet tegen. Het gaat steeds meer irriteren. Het helpt niet om er NIET aan te denken. Het wordt alleen maar erger. Je kind wil die trui nooit meer aan. Net zoiets als dat steentje in je schoen.



Samen voelen, smaken ontdekken, samen volgen.



www.bureaujip.nl
Korteweegje 49
3247 BH Dirksland